

a k cžesczi twojeho mjena a kralestwa a twojeje swjateje wole.“ Prawy kšchesczijan nještaja po tajkim swoje myšle pschezo jenož na to, kač by skemiu swětej wuschol, ale so prjedy wo to stara, kač by so psches njeho něšto stacz móhło k Božej cžesczi, a wojuje, pošyljeny psches Boži wschědny khlěb, w tym bėdženju, kiž jemu je prjódstajene, — a napošledk hačle, na kónzu swojeho džěla a swojich mozow, woła kšchesczijan wo wumóženje wot teho skeho.

Mat. 6, 13.

„Ale wumóž naš wot teho skeho.“

A tak dha kłapa so pošlenja próstwa sašo wo durje njebjeskeje domišny, i wotkelž smy wuschli i naškej modlitwu. My smy prajili, w přėdowanju wo přėnjej próstwje: swjaty wótczenašch sapoczina horkach w njebjesach a pušczi so wot tam w přėnich tsjóch próstwach dele na semju, na kotrejž w schtwórtej pschěbwa, so by so potom se swjastow winy, a nimo khodžo pola spytowanjow žiwjenja, pošbėhnul k krašnej a sbóžnej swobodze wot skeho, kažuž Bože džěczi maju. Proschmy dha Boha:

Wumóž naš wot teho skeho.

1. Wot teho skeho
2. Knježe, wumóž naš!

Ja proschu. Wóczež klyšchi.

Ach, wumóž, Wótcze, naš

Wot skeho, kiž naš tyschi; —

Šdyž je twój hnadny cžaš. Hamjeń,
psches Jesom Khrysta: Hamjeń!

I.

Wot teho skeho, Knježe, wumóž naš!